

Pas a desnivell

Els autoritzadors

N'he parlat abans d'ara i he de referir-m'hi novament, perquè no me'n sé avenir: els partits democràtics —o quasi— tenen una por horripilant a les eleccions. Per a un sistema basat en la consulta popular, no deixa d'ésser una paradoxa que desconcerta. En canvi, els altres, els qui no creuen en la voluntat de les majories, voldrien anticipar de totes passades la convocatòria a les urnes i maniobren activament per a aconseguir-ho. Deuen tenir pressa per liquidar l'art de la democràcia i fer cau i net, que sigui l'última vegada i que no se'n parli més.

Si la frenada dels partits democràtics fos deguda a una necessitat de reflexió i de preparació, si es tractés d'organitzar-se bé i de simplificar propostes (tot aprofitant experiències doloroses), encara s'entendria poc o molt. Però no: l'objectiu sembla que és passar dies d'aquells que empenyen els anys, i veure venir amb els ulls mig closos, perquè estan una mica enlluernats i es podria dir, parafrasejant, que la llum no els deixa veure la claror. Aprofiten la relativa pausa per desorientar l'electorat, teixint i desteixint velles ideologies sense aclarir gairebé res, més aviat enredant la troca.

El propòsit de no precipitar-se, d'arribar fins al final de la legislatura, es comprendria si el període que ens en separa s'utilitzés per tal de presentar-se davant de la ciutadania amb una major coherència. En el cas de Catalunya, penso que seria bo que els partits nacionalistes i els independentistes acordessin una treva, per recórrer junts una etapa en la qual és indispensable la unitat. Segur que una empresa així, solidària i compacta, arrossegaria molts vots. La sensació que es dona ara és la d'una baralla per veure amb quin estil de mobles pararem una casa que tots desitgem molt, però que no sabem si en serem propietaris o hi anirem a lloguer (amb perill constant de llançament). I, a més, gravada amb una hipoteca que, tant si acabem d'arrendadors com d'amos, haurèm de pagar entre tots. Els partits sucursalistes també haurien de procedir a una clarificació de posicions. Aquest sobrenom de «sucursalista» és pejoratiu, va néixer i ha prosperat amb ganes de ferir, però no hi ha dubte que ha acabat per voler dir una cosa ben concreta. Barrejar sigles en un joc aparentment comú, escapar-les i repartir,

no ha donat el resultat que algú n'esperava, potser per culpa dels tafurs. Compartir uns grans ideals a escala mundial no significa pas que s'hagi d'ésser criat de dos amos. Al contrari: només es pot aportar contingut a un internacionalisme que vagi de bon de veres partint de la pròpia nació. La mateixa paraula ho ratifica. En aquest aspecte, estaria bé —crec jo— que cap partit català no es presentés en unes pròximes eleccions amb pic i repicó, que tots assumissin el paper de partits exclusivament catalans. I si n'hi ha algun que ve de fora —que n'hi haurà— que planti bandera pel seu compte. Estic segur que això, si encara tenim capacitat de reacció, ajudaria a espavilar-nos. De fet, no enterboliria pas les afinitats honestes que cada grup vulgui establir amb altres grups que, també amb honestedat, comparteixin unes inquietuds semblants i siguin veïns d'escó al Parla-

ment de l'Estat de les Autonomies. Suposo que aquestes opinions que expresso deuen semblar d'una ingenuïtat palmària als polítics de planta. Ni tan sols s'entretindran a considerar-ho, perquè estan obsessionats per les urgències: una que vindrà primer —sembla—, el cobriment de cor pel judici dels fets del 23-f i, si no passa res, el respir reparador del Mundial '82. El qual, haurà d'empalmar amb les vacances d'estiu, que sempre han ajudat molt a distreure el públic. D'aquí a la tardor hi ha marge per a moltes converses de passadís, per a molts acords de sobretaula, per a belles combinacions de canemàs. Sempre, és clar, que no ens ocorri cap desgràcia grossa i sense oblidar que en el cas hipotètic que la selecció espanyola de futbol guanyés el campionat '82, la consolidació de la democràcia hauria fet un pas de gegant. Tot plegat és motiu de capficament general, i hem d'ésser indulgents pel fet que els senyors diputats es deixin embadocar per altres problemes i s'hagin guanyat l'apeHatiu d'«autoritzadors». El diari madrileny «Ya», en una edició recent, deia: «Encara no hi ha hagut notícia de cap apujada de preus que no hagi estat autoritzada. El fet que totes les apujades s'autoritzi, fa sospitosos molts autoritzadors... Si els polítics tractessin amb persones (o sigui, si deixessin de reunir-se entre ells), s'adonarien de la progressiva asfíxia econòmica que sofreix el poble...».

El diari «Ya» adopta un condemnable to ofensiu, perquè cal creure en l'honradesa de la classe política (sobretot en la nostra) i no està bé expressar sospites calumnioses ni paraules insultants. El que passa és que tots, dirigents i dirigits, estem obcecats per uns estalvis de present que ens comprometen una certa folgança de futur. Entre altres coses, no es presta l'atenció deguda a la gravíssima realitat d'un terrorisme econòmic, amb bandes organitzades que ens sotmeten a un impost reaccionari (tant o més perillós que el revolucionari que s'aplica als segrestats del País Basc), d'una avidesa que no cessa. L'abstencionisme electoral, temut per la democràcia, es pot veure incrementat no tan sols per astènia ideològica, sinó per inanició. Segons com, ens faltaria la força física necessària per a arribar-nos fins a les urnes del col·legi de la cantonada. ● PERE CALDERS